

Kapitány Máté

HIDEG, HIDEG

2018-02-23 | NOVELLA

Sokáig nem is akartam szóvá tenni, magyarázkodott a felesége. Ő ült a fotelban, nézte a meccset, és csak úgy félszemmel figyelt a törékeny nőre. Háttérzaj. Igaz, azt így is látta, hogy felesége mintha reszketne, közben meg morzsolgat valami törlőrongyot. Húsz éve éltek együtt, a férfi pontosan tudta, addig nem nézheti nyugodtan a meccset, amíg nem enyhíti neje szorongását. Mit nem akartál szóvá tenni, egérmaki?,

kérdezte atyáskodó leereszkedéssel. Az ellenfél gólt lőtt. A férfi, mi mást tehetett, a feleségét hibáztatta. Mintha ez a neurotikus gócpont, ez a folyton vibráló idegszál, aki úgy lebeg az életében, mint a levegőben ingó hajszál, mintha ez a remegős uszár nemcsak az ő figyelmét terelte volna el a játékról, hanem a focistákét is. Mondjad már, egérmaki!, emelte fel hangját a férfi. Lehalkította a tévét. Tessék, biztatta ingerülten a nőt, és hogy végre szóra bírja, feléje is fordult, tessék csak mondani. Felesége fehéredő ujjal morzsolgatta a törlőrongyot. A házimunka jól ismert védelmébe menekülne, gondolta a férfi. Neje végül összeszedte magát. Nyelt egyet, majd kinyögte. Sokáig nem akartam szóvá tenni, macikakas, de tartok tőle, hogy meghaltál. A férfi egy pillanatra a meccsről is elfeledkezett. Olyan erős nevetés tört ki belőle, hogy zengett tőle a lakás. Felesége azonban nem bizonytalanodott el. Makacs és kissé sértett arccal állt előtte, most már nem is morzsolgatta, szinte tépte a rongyot. A férfi nevetése idővel elhalkult. A nő türelmesen kivárta a megfelelő pillanatot, aztán folytatta mondandóját. Igen, igen, ahogy mondom, hadarta. Mintha magát győzködné. Nem tudom, pontosan mikor történt, egy-két hete talán, de nem is ez a lényeg. Nem, a lényeg az, hogy sajnos megpurcantál, macikakas. A férfi, hosszú évek óta először, érdeklődve hallgatta. Próbálta szemében, tekintetében felfedezni az odaveszett pajkosságot, azt a félszeg, de huncut humort, amit egykor annyira imádott feleségében. Ám abban a halványkék szemben most csak elszántság tükröződött. A férfi torka kaparni kezdett. Ivott kicsit a sörből. Kipurcantam, így akartad mondani, ugye, egérmaki? Felesége felcsattant. Neked aztán mindig okosabbnak kell lenned, igaz, neked még akkor is ki kell javítanod engem, ha már hullaszagod van! Nem győzöm fújkodni a lakást illatosítóval! Egész nap zúg az a tetves szagelszívó, ez sem tűnt fel?! A nő hangja elcsuklott, arcát tenyerébe temette, keserves zokogás tört fel belőle. A férfi tétován megmoccan, át kellene karolni, meg kellene vigasztalni. De felesége sarkon fordult, és kiszaladt a nappaliból.

gyanús, hogy elpatkoltál

Másnap a férfi elmesélte munkahelyén a történeteket. Bízott abban, hogy kollégái gurulnak majd a röhögéstől. A kívánt hatás azonban elmaradt. Kínos csend, feszengés.

Figyelj, Gyuri, bökte ki aztán egyikük. Mi igazán nem akartunk ezzel nyugtalanítani,

hisz tudod, mennyire bírunk. De ha már így felhoztad... Igen, nekünk is gyanús egy ideje, hogy elpatkoltál. Erzsike hozott neked kávé, hogy jobb kedvre derülj, tette hozzá a kolléga. Gyuri szótlanul vette át a feléje nyújtott csészét. Felhörpintette a kávé, felállt, és otthagya megértően bólogató munkatársait. Ez valami átverés, gondolta. Mindenki összefogott, hogy megréfálják.

Gyuri a rendelő előtt várakozott. Pofon egyszerű a megoldás. Kér egy orvosi papírt arról, hogy él. Hazaviszi a feleségének, bemutatja a kollégáknak is. Kovács György, kiáltott a folyosóra a házi orvos asszisztense. Gyuri követte.

A házi orvos kövér, középkorú nő volt, erősen szuszogott. Gyuri sosem szeretett ide járni, mert viszolygott attól, ahogy nyakát és arcát cirógatta a házi orvos orrlyukából a kilégzéssel távozó szellő. A cél viszont fontos volt. Tehát túrt. A doktornő befejezte a kivizsgálást. Levette vastag szemüvegét, néhányszor megrágcsálta a szárát, majd jelentőségteljesen Gyuri szemébe fúrta hűvös pillantását. Nos, György, szólt mély hangján a nő, magának nincsenek életjelei. Elromlott a fonendoszkóp, felelte Gyuri. A doktornő ráhelyezte mutató és középső ujját Gyuri csuklójára. Mindegy, hogy jó-e a fonendoszkóp, György, egyébként a foninak kutya baja, de mindegy is, mondom, mert pulzust sem lehet tapintani. Azonkívül az ön teste olyan hideg, mint a hüllőé, ha túl sokáig tartózkodik árnyékban. A házi orvos ezzel le is zárta a beszélgetést. Hátraszólt még az asszisztensnek, hogy Mancika, legyen szíves a leletre ráírni, hogy 'praematurus exitus', aztán, mert mégiscsak érző szíve volt, megveregette Gyuri vállát. Fel a fejjel, György! Nézze a dolog jó oldalát! Soha többé nem kell a rendelőm előtt várakoznia!

Gyuri nem adta fel. Világéletében akaratos, keményfejű ember volt. Egy vélemény, nem vélemény, gondolta. Elhatározta, hogy felkeresi az üzemorvost, de ezúttal biztosra megy. A vizsgálat napján lenyelt egy apró órát, és mielőtt belépett volna a rendelő épületébe, kiállt a napra, hogy felmelegedjen a teste.

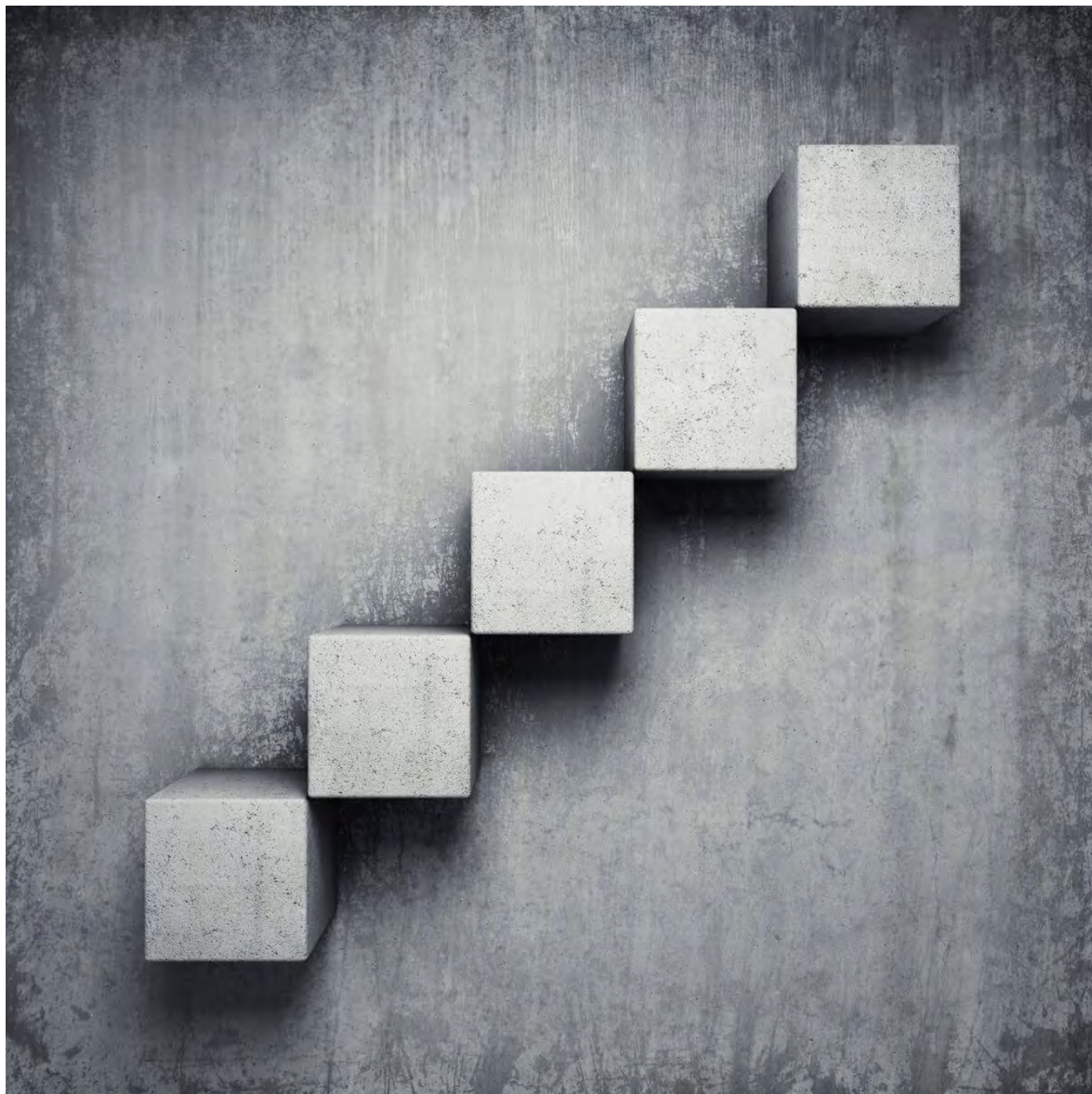
Kovács György, kiáltotta az üzemorvos asszisztense. Gyuri követte.

sajnálattal közlöm

Az üzemorvos szikár férfi volt, savanyú szájszaggal. Gyuri ide sem szeretett járni. A kivizsgálás után az orvos felpillantott. Uram, szólt aztán, és látszott, keresi a megfelelő szavakat. Sajnálattal közlöm, hogy Ön eltávozott az élők sorából. Gyuri ingerülten felmordult. Maga süket, kérdezte, nem hallotta a szívverésemet? Nem érzi, hogy normális hőmérsékletű a testem? Az üzemorvos megőrizte hidegvérét. György, mondta halkán, a lenyelt óra ketyegését

remekül hallottam. Tekintve, hogy Magának már nincs bélmozgása, az az óra örökre ott marad. És igen, érzem, hogy a teste átvette a kinti forróságot. De ha még néhány percig itt időzik a légkondicionált rendelőben, rohamosan csökkenni fog a testhőmérséklete. Kérem, uram, ne tartson fel tovább. Várnak még rám. Fogadja el, hogy exitált.

Exitáltam, tünődött Gyuri a villamoson zötyögve. Hideg, távoli szó, és valahogy fájdalmasan benne van, hogy mindent hátrahagyok. Figyelte a többi utast, nézte, ahogy egyező ritmusban rángatja testüket a nehézkedés, mintha egy szállal mozgatnák az összeset. Különös, magányos érzés volt állni köztük, egyedüli hullaként.

Hazaérve nem is köszönt a feleségének. Neje sértetten vonult be a vécére. Máskor is szokott hosszasan üldögélni a deszkán, elmélyülten nyomkodva az okostelefonját, szókeresőt játszva. Ezúttal azonban ki se jött. Gyuri a kanapén ült, lapozgatta az újságot, néha bekapcsolta a tévét, de nem tudott igazán odafigyelni. Rápillantott a fali órára. Felesége már több mint egy órája ült odabent. Gyuri felállt, és a létezés megfosztottságától fásultan csoszogott a vécéajtóhoz. Minden rendben, életem?, kérdezte. Egy darabig nem érkezett válasz, de azt hallotta, hogy felesége valami olyasmit motyog, hogy na nézd már, még ő aggódik értem. Gyuri bekopogtatott. Jól vagy, egérmaki? Felesége valószínűleg elsírta magát, a férfi hüppögést vélt hallani. Hagyj békén! Ebben a lakásban már vécézni sem lehet? Rád már úgyse jön többet a szükség! Gyurit felbosszantotta ez az odaszúrt megjegyzés. Miért kell az orra alá dörgölni, hogy kimúlt? Elsétált a vécéajtótól.

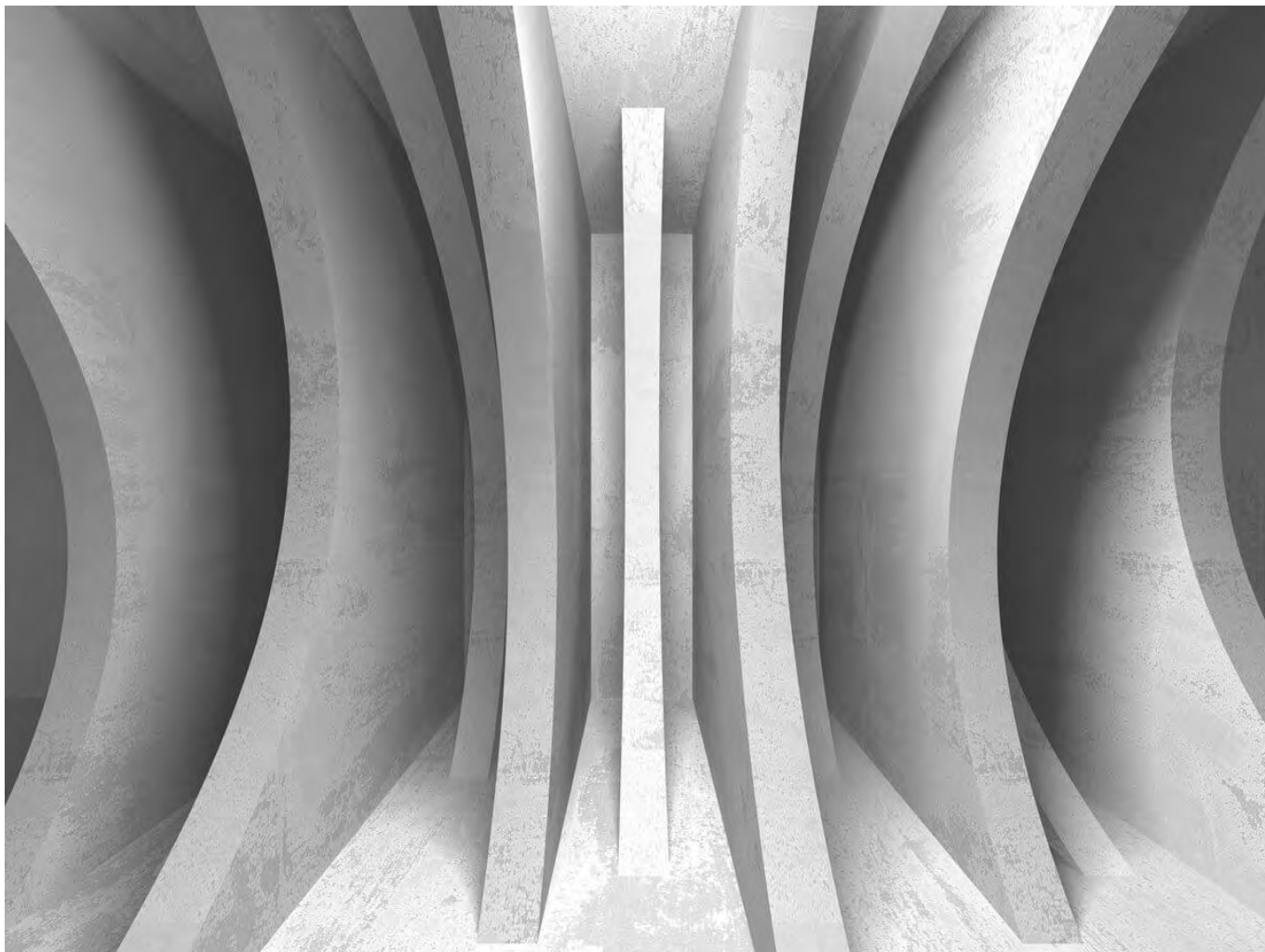
Egy ideig ücsörgött a fotelban. Ivott egy narancslevet, de nem volt íze. Evett egy tonhalas szendvicset, annak sem volt íze. Szivart gyújtott, de mintha csak a levegőt szívta volna. Fojtogatta a lakás. Visszavette cipőjét, kisietett az utcára.

úgyis mindegy

Az egész délutánt kint töltötte, bóklászott a városban, nézte az üzleteket, időnként betért egy antikváriumba, mintha újra egyetemista lenne, rengeteg szabadidővel. Ha exitáltam, úgyis mindegy. Minek menjek be dolgozni?

Minek tartsam be a szabályokat? Egy halott nem jogi személy, nem ítélnének el. Odament egy gyümölcsös standhoz, és elvett egy almát. Az árus észrevette, de nem foglalkozott vele. Észrevett egy csinos nőt, odasietett hozzá és belecsípett a fenekébe. A nő kissé megrándult, de szó nélkül ment tovább. Felszállt a buszra, jött az ellenőr, kérte a jegyeket. Gyuri a szemébe nézett, úgy mondta kéjesen, nincs jegyem, és nem is lesz! Az ellenőr vállat vont, ment a következő utashoz.

Tehát bármit szabad. Azt hitte, felszabadul, ehelyett elkeseredett. Ez a létvesztés lényege. Hogy nincs több következmény. Hiába indít el egy cselekvést, abból nem következik semmi. Nem hagy nyomot a világban. Ilyen lehet a láthatatlanság. A rituális kiközösítés. Kétségbe esett.

Hazament. Még mindig ott emlékezteti a legtöbb dolog arra, hogy létezett. Közös fotók a feleségével. A diplomája a fiók mélyén. Ruhái a szekrényben, könyvei a polcokon, fogkeféje a pohárban, kalapja a szobainason, pipatartója az asztalon, földgömbje a sarokban. Ez mind az övé, de ezek csak tárgyak. Visszaballagott a vécéhez, fülét az ajtóra tapasztotta. Most csendesen kérdezte, még mindig odabent vagy, egérmaki? Makacs szuszogás után jött a válasz. Szókeresőzőm. Lemerül a telefonod, Réka, suttogta Gyuri, gyere ki. Nem vagyok hülye, szólt elvékonyodott hangon Réka. Behoztam magammal a töltőt. Van itt konnektor. Hagyjál légy szíves! Gyuri odahúzott egy széket a vécé elé, letelepedett. Hátát, tarkóját a falnak vetette.

Percekig csak ücsörgött. Próbálta elképzelni feleségét, ahogy kuporog a vécén, lába már bizonyára elzsibbadt, de kitart, azért is kitart, arcán az ismerős, kétségbeesett elszántsággal nyomkodja a telefont. Megdöntöted már a rekordot? Réka nem akarta ilyen könnyen elengedni a sértettséget. Nem, vakkantotta. De meg fogom, és Gyuri elmosolyodott, mert megjelent előtte, ahogy Réka arcán felvillan a titkolni kívánt büszkeség. Helyes, egérmaki, biztatta, nyomd le őket!

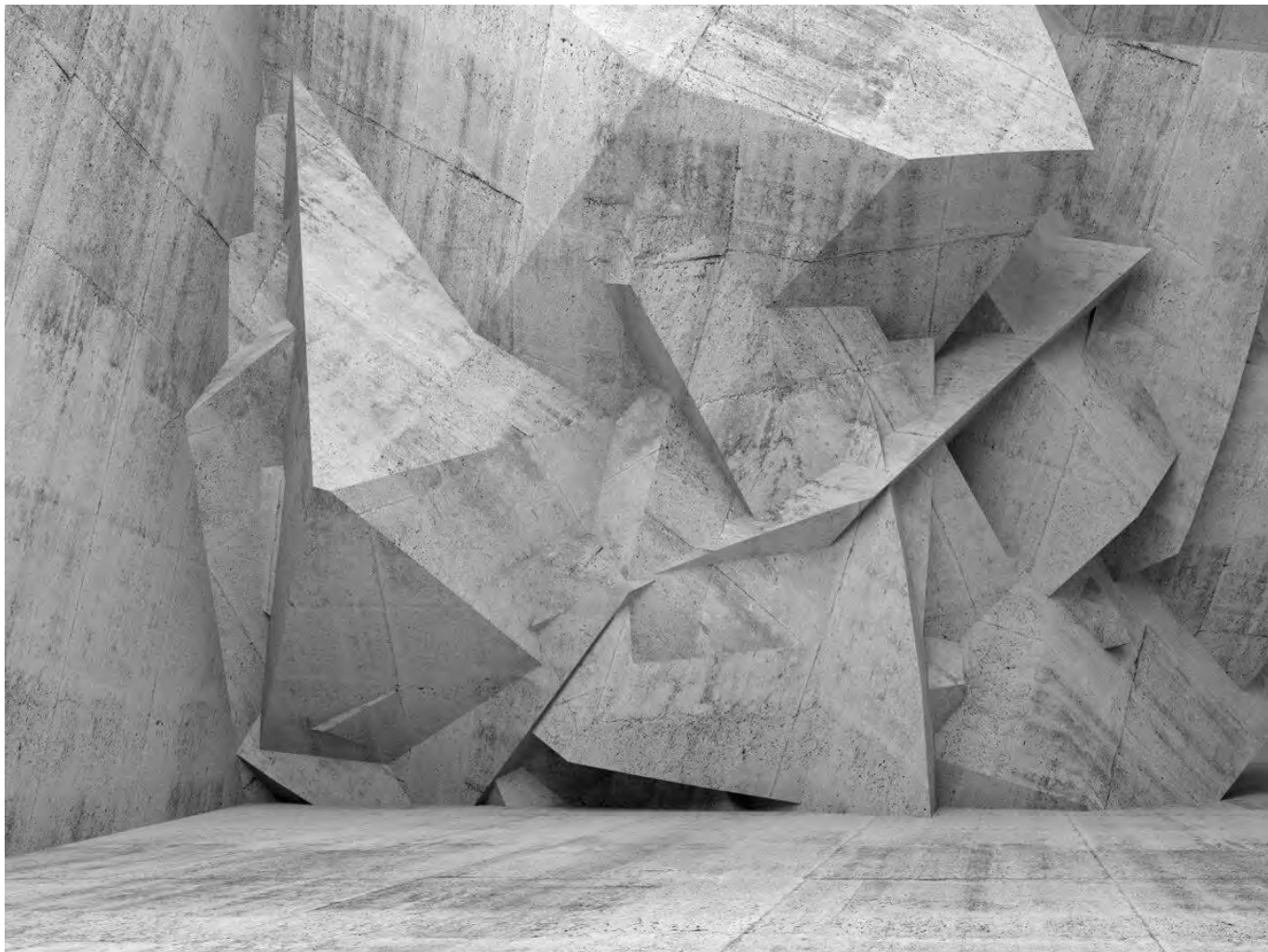
én is megpurcantam

Az egész estét végigülte a széken, Réka meg a budin. Gyuri egyszer sem hallott vécélehúzást. Minden oké, püspökfalat?, kérdezte valamikor a délelőtti órákban. Megdöntöttem a rekordot, jött

a válasz. Nem akarsz most már kijönni? Még maradnék kicsit. Haragszol rám, egérmaki? Már nem haragszom. Csak olyan békés itt. Körülölelnék a falak. Olyan, mint egy méh. Mindössze a bugyogás meg a szívdobogás hiányzik. Ültek tovább. Másnap Gyuri újra próbálkozott. Nagyon sok idő eltelt, mióta bevonultál oda, virágszirmom. Nem vagy éhes? Nem vagy szomjas? Hogy lehet, hogy nem pisilsz? Máskor még egy színházi előadást sem bírsz végig pisilés nélkül. Réka erre sírva fakadt. Csendesen szipogott a retyón. Azt hiszem, mondta aztán, azt hiszem, én is megpurcantam, macikakas. Gyuri megértően bólogatott. Igen, én is azt hiszem. A több napos pisielmaradás gyanús. Nem nyitod ki az ajtót? Nem, szólt Réka. Nem akarom, hogy ilyennek láss! Gyuri felvonta szemöldökét. Milyennek? Halottnak? Ne hülyéskedj, egérmaki, az elmúlt években nem is beszélgettünk egymással, most meg már az is érdekel, hogy hány pontot értél el a szókeresőben! Rövid várakozás után kinyílt az ajtó. Felesége könnyek nélkül ült a lehajtott vécédeszkán, térdét melléig húzta. Gyuri felkarolta, mint egy gyereket, és nagy óvatosan kihozta. Réka odaszorította arcát Gyuri nyakához. Gyuri arra gondolt, milyen jó lenne most érezni azt a gyöngye kis szuszogást.

Feküdtek az ágyban, odakint sütött a Nap. Túlzott jelentősége nem volt. Az alvásban nem zavarta őket, hisz nem aludtak többé. Melatonin szintjük, D vitamin bevitelük szintúgy lényegtelenné vált. Nem kellett fűtést fizetni. Nem kellett főzni. Nem kellett óvszert vagy fogamzásgátlót venni. Vécépapírra, fogkrémre, samponra, szappanra, dezodorra, betétre sem volt gondjuk.

Élet a test szükségletei nélkül, tűnődött Gyuri. Végére is azt sugallja számos vallásfilozófia is, hogy meg kell haladni a gyarló hús-vágyakat, hogy a szellem tisztaságát óvjuk. Vagy ez tényleg a vég? Nem tűnik olyan borzalmasnak, mint ahogy a Poklot elképzeljük. Mondjuk a Mennyországhoz képest meg elég gyengusz a helyzet. Van értelme ezen agyalni? Lehet, csak hagyni kellene a dolgokat. Vagy befejezni mindent. Befejezni az egészet.

Jó befejezés ez?

Hideg, hideg, egyre hidegebb, suttogta Réka.

kép | shutterstock.com